

A Világban Élő Kármelita hivatásának megkülönböztető elemei

P. Aloysius Deeney OCD

Az alábbi sorok célja, hogy a következő kérdésekre keressük a választ: *Milyen alapelveket követünk akkor, amikor szeretnénk felismerni a Kármelita Világi Rendbe (VÉK) való hivatást? Ki az, aki arra kapott meghívást, hogy Világban Élő Kármelita legyen, miként tudjuk megkülönböztetni őt azoktól, akiknek nem ide szól hivatása? A szerzetesek, szerzetesnők esetében a hozzájuk jelentkezőknek egy része nem azért megy el, mert rossz ember, egy szerzetesrend tagját általában nem azért küldik el a rendházból, mert magatartása erkölcsileg elfogadhatatlan lenne. Ahhoz, hogy valaki egy Rend tagjává válhasson, elsősorban valódi hivatás szükséges. Ezért ezt a hivatást – mindnyájunk érdekében – világosan fel kell tudni ismerni, beazonosítani. Máskülönben a Rend, legyen szó akár szerzetesekről, nővérekről, vagy világiakról, utat téveszt, azonosságát veszti.*

A Kármelhegyi Boldogasszony és Jézusról nev. Szent Teréz Világi Rendjének tagja az a személy, aki *a Katolikus Egyház gyakorló tagja, a Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt él, Jézusról nevezett Szent Teréz és Keresztes Szent János ihleti életét, és elkötelezi magát a Renddel szemben, hogy Isten arcát keresse, az Egyház és az egész világ javára.*

Ebben a meghatározásban hat olyan elemet különböztetek meg, amelyek – a maguk egészében véve – azokat a tényezőket alkotják, amik arra készítetik az embereket, hogy a Kármel felé közeledjenek, egy formálisabb azonosulást keresve Rendünkkel.

1. A Katolikus Egyház gyakorló tagja

Csak római katolikus személy lehet VÉK tag. A római katolikust nem a latin rítushoz való tartozás határozza meg, hanem az, hogy ahhoz az egyetemes Egyházhoz tartozik, amelyben a legfőbb tekintély Róma püspöke, a pápa. A legtöbb római katolikus latin rítusú, de több más rítus is létezik a Katolikus Egyházon belül: görög, maronita, malabár, melkita, stb. Mindegyik rítusban léteznek VÉK közösségek. A Libanonban élő VÉK közösségek például a maronita rítushoz tartoznak.

A *gyakorló* szó jelzi, hogy ki az, aki a római katolikusok közül VÉK tag lehet. Az Eucharisziához való tudatos és őszinte lelkiismerettel való járulás lehet a katolikus hit gyakorlásának egyik próbája. Az Eucharisztia a katolikus hit és azonosság csúcsa. Az ég és a föld találkozási pontja. Ha tehát a csúcshoz járulhatunk, akkor az alacsonyabb szintekhez való járulás is megengedett lesz.

A múltban aránylag könnyű volt megállapítani, hogy ki az, aki az Eucharisziához járulhat, és ki nem. A Világban Élő Kármelbe jelentkezők általában rendi plébániákról jöttek, vagy Szerzeteseinkkel, Nővéreinkkel való kapcsolat által, akik nekik a Világi Rendet ajánlották. A válás nem volt még egy elterjedt szokás a katolikusok között. A legtöbb eset világos, behatárolható volt.

Ma ez már nincs így. A dolgok nem mindig világosak. Ez az a pont, ahol a közösségek Lelki Asszisztense segítségére lehet a közösség Tanácsának a jelentkezők megválogatásában. Mondok egy példát. Van egy személy, aki egy olyan Világi Közösségbe jelentkezik, ahol néhányan őt személyesen is ismerik. Tudják róla például azt is, hogy második házasságban él, ennek ellenére rendszeresen részt vesz a szentmisén úgy, hogy szentségekhez is járul. A közösség tisztán szeretne látni ez ügyben, még mielőtt a képzési időszakra bocsátanák. Hiszen több lehetőség is adódhat esetében. Például az, hogy az Egyház megállapította, hogy az első házassága érvénytelen volt (tehát a második házasság érvényes katolikus házasság); vagy pedig második férjével úgy élnek együtt, hogy lehetséges számukra a szentségekhez való járulás. A

Lelki Asszisztens közreműködése ez ügyben letisztázhatja a kérdést. Anélkül, hogy túlzott részletekbe bocsátkozna – hogy így tiszteletben tartsa a magán élethez és a jóhírnévhez való jogot, ami az Egyházban mindenkit megillet –, megadhatja a Tanácsnak azt a tájékoztatást, ami szükséges a döntés meghozatalhoz.

A Világi Rend jogilag a Sarutlan Kármelita Rendhez tartozik, mely a Római Katolikus Egyház egyik intézménye, amely az Egyház törvényeinek van alávetve. Ezért a Megszentelt Élet Kongregációja hagyja jóvá szabályait. A nem katolikus keresztényeket, akiket vonz a Kármel lelkesége, természetesen szívesen fogadjuk, részt is vehetnek a közösség életében abban a formában, amiben a közösség jónak látja, de nem lehetnek a Kármelita Világi Rend tagjai.

Íme tehát a VÉK-tag azonosságának első eleme: a Kármelita Világi Rendbe meghívott egy olyan személy, aki *részt vesz a Katolikus Egyház életében*. Ennél azonban sokkal többet takar a Kármelita Világi Rendhez való tartozás, hiszen a világban sok millió ember vesz részt a Katolikus Egyház életében, mégsem mutat semmilyen érdeklődést a Kármel iránt.

2. A Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt él

Nem akármilyen Mária tisztelet jellemzi azt, akinek a Kármelita Világi Rendbe szól hivatása. Sok olyan keresztény van, aki nagyon buzgó Mária-tisztelő, akinek keresztény élete erősen máriás jellegű. Sok ortodox, valamint a Felső Egyházhoz tartozó anglikán keresztény van, akik igen máriás lelkülettel élnek. Sok olyan katolikus is létezik, akik teljesen őszinte szándékkal viselik a Skapulárét és tisztelik Szűz Máriát, de nem érzik magukban a hivatást a Világi Rendbe.

Szívében megőrizni – íme a Boldogságos Szűz Mária ama sajátos jegye, amely hajlam formájában jelen kell lennie abban a személyben, akinek a Kármelhez szól hivatása. Mária szívébe vésve őrizte, fontolgatta Fia szavait – ezt Szent Lukács kétszer is megemlíti evangéliumában. Természetesen, a máriás élet és lelkiség minden más formája is jelen lehet (skapuláré tisztelet, rózsafüzér, stb.), de ezek csak másodlagos jelentőségűek a Mária-tisztelet e sajátos formájával szemben. Szűz Mária imaéletünk, elmélkedő imánk példaképe. A Világban Élő Kármelita egyik – sőt, talán a legalapvetőbb – jellemzője az, hogy vágyakozik megtanulni imádkozni, vonzódik az elmélkedésre, az elmélkedő imára.

Gyakori tapasztalat, hogy sokszor olyan személy szeretne a VÉK tagja lenni – néha akár egyházmegyés pap is –, aki igen buzgó Mária-tisztelő, gyakran zarándokolt már el a világ különböző máriás kegyhelyeire, esetleg naprakészen informált a Szűzanyának tulajdonított összes jelenésről és üzenetről, szaktekintélye a különböző máriás mozgalmaknak. Gyakran megesis azonban, hogy az ilyen személyeknél a *szívben való fontolgatás* legcsekélyebb hajlama sem fedezhető fel. Szeretnének viszont rövid időn belül „tanító mestereknek” lenni a Szent Szűzre vonatkozólag, egy teljesen nem kármelita máriás lelkiséget próbálva bevezetni a Közösségbe. És ha az illető személy történetesen pap, nagyon nehéz lesz az adott VÉK közösség számára kivédeni a saját szűzmáriás életétől idegen behatást. Léteznek más máriás közösségek és mozgalmak, amelyekben az illető tökéletesen megtalálhatja a maga helyét, ne a Világi Rendben keresse azt!

Ezenkívül a Kármelita Családban létezik már egy hely azon személyek számára is, akiknek a Kármelhegyi Boldogasszony Skapuláréja máriás tiszteletük elsődleges formája: a Skapuláré Társulat.

Egy VÉK tag számára Szűz Mária a szemlélődő életformához való hozzáállás példaképe. Ő tanít meg bennünket miként kell isteni Fia jelenlétében élni, szavait szívünkbe vésve meghallgatni, és el-elgondolkodni rajtuk. Ő vonz bennünket, kármelitákat, Rendjébe, és arra ihlet minket, hogy Szent Fia és az Ő Titokzatos Testének, az Egyháznak misztériumát a szemlélődés által mélyebben megértsük, és ezáltal a velük való kapcsolatunk is jobban elmélyüljön. A képzés ideje alatt ezt a szempontot kellene kiemelni Szűz Máriával kapcsolatban, és segíteni az egyeseknek, hogy megértésük és magukévá tegyék.

Ezt jelenti tehát számomra a Világban Élő Kármelita hivatásának második megkülönböztető eleme, amit úgy fogalmaztam meg röviden, hogy *a Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt él.*

3. Jézusról nev. Szent Teréz és Keresztes Szent János ihleti életét

Íme a Világban Élő Kármelita hivatásának harmadik eleme. Mindkettejüket említettem: Szent Terézt és Szent Jánost, de meg szeretném jegyezni, hogy közülük számítom még a Gyermek Jézusról nev. (Kis) Szent Terézt, vagy akár a Szentháromságról nev. Boldog Erzsébetet és a Keresztről nev. Szent Terézia Benediktát (Edith Stein) is. Szent Teréz és Szent János azonban központi fontosságúak maradnak e téren.

Miközben a kármelita hagyomány összes nagy alakjára gondolok, kiemelem Jézusról nev. Szent Teréz fontosságát, akit mi, kármeliták, Szent Anyánknak hívünk. Azért emelkedik ki ő annyira a többi szent közül, mert ő kapta meg a rendi karizmat. Ennek köszönhetően ma már sokfelé a világon Terézi Kármelitáknak hívnak minket. Keresztes Szent János kezdettől fogva Szent Teréz munkatársa volt a Kármel karizmatikus¹ megújításában, újjáalapításában, úgy lelkiségi, mint jogi vonatkozásában. Ezért hívjuk őt is (Szent) Atyánknak. Számomra nehéz olyan kármelitát elképzelni, tartozzon a Rend bármelyik ágához, aki – életük, személyiségük, de legfőképpen írásaik hatására – ne vonzódna e nagy szentek egyikéhez vagy mindkettőjükhöz.

Szent Terézia írásai a Sarutlan Kármeliták karizmájának a kifejezői, megtestesítői. Mondhatjuk tehát, hogy lelkiségünknek komoly szellemi, tanbeli („doktrinális”) alapjai vannak. A „doktrina” szó a latin *docere* szóból ered, ami azt jelenti, hogy „tanítani”. A sarutlan kármelita egy olyan személy, aki arra vágyakozik, hogy a Kármel nagy tanítómestereitől tanuljon: Szent Teréztől, Szent Jánostól és Kis Szent Teréztől, akik egyúttal az egyetemes Egyház doktorai is.

Tegyük fel, hogy valaki, aki buzgón szereti Szűz Máriát, iránta való tiszteletből és szolgálatkészségből hordani akarja a skapulárét, jelentkezik az egyik VÉK közösségbe. Buzgó, imádságos ember, de minimális szinten sem mutat érdeklődést aziránt, hogy a Terézi Kármel lelkiségi műveit olvassa, tanulmányozza. Próbálkozik valamelyik kármelita egyházdoktorral, de nem sikerül azt végig olvasnia. Ebben az esetben szerintem egy derék személyről van szó, aki csatlakozhatna a Skapuláré Társulathoz, de akinek biztosan nincs hivatása a Kármeliták Világi Rendjéhez.

A terézi Kármel képzésének „akadémikus” jellege is van. Annak, akinek a Kármelhez szól hivatása, a képzés ideje alatt a tanulás, rendi szentjeink tanulmányozása által kell megalapoznia lelkiségét, kármelita önazonosságát. A szerzetestestvérekhez és nővérekhez hasonlóan, a világban élő kármelita a Rendet képviseli. Az a rendtag, aki nem törekszik arra, hogy az imádság és tanulmányok által elmélyítse kármelita önazonosságát, idővel elveszíti azt, és így nem képes többé a Rendet képviselni, nevében nyilatkozni. Ha az ember néha hallja egyik-másik kármelitát beszélni, akkor sajnos az a benyomása, hogy az illető nem sokat haladt előre az idők folyamán, hanem még mindig abból él, amit annak idején hallhatott a képzés ideje alatt.

Ez a minimális intellektuális alap a további tanulás, képzés iránti nyitottság kezdetét képezi, mélyebb érdeklődést keltve a Szentírás, a teológia és az Egyház dokumentumainak tanulmányozásához. A lelki olvasmányok, a „lectio divina” és a tanulmányokra szánt idő adják a lelkiélet gerincét. A jó képzés a jó „információktól” függ². Amikor az információ, az ismeretanyag negatív jellegű, helytelen, vagy teljesen hiányzik, akkor a képzés leblokkol, vagy nagyon gyenge, hiányos lesz, aminek az az eredménye, hogy a kármelitában nagy összezavarodottság fog keletkezni. Ha egy ilyen rendtag – a helyzet nem szerencsés alakulása

¹ A „karizmatikus” szó itt azt jelenti, hogy ugyanabból a karizmából merítve (szerk.)

² Olaszban szójáték: formazione (képzés) – informazione (információ)

folytán – fontos szerephez jut egy VÉK Közösségben, akkor az egész közösség szenvedni fog miatta. Ilyen helyzet előfordul szerzeteseknél, világiaknál egyaránt.

Ez az akadémikus, értelmi alap nagyon fontos, de sajnos sok Világban Élő Kármelita közösségben hiányos. Nem szükséges, hogy valaki *értelmiségivé* váljék ahhoz, hogy világban élő kármelita lehessen. Inkább arról van szó, hogy *értelmesek* legyünk az igazság keresésében, amikor igyekszünk jobban megismerni, megérteni Istent, önmagunkat, az imádságot, a Rendet, az Egyházat. Az engedelmességet már hosszú idő óta összefüggésbe hozzák az értelemmel és a hit erényével. Az engedelmesség megnyílást, nyitottságot jelent, készséget a hallgatásra (latinul *ob-audire*), tanulásra. Szent Teréz úgy írja le a harmadik lakásban rekedt lelket, mint aki leblokkolt, képtelen tovább haladni. Egyik jellegzetessége ezeknek a „harmadik lakásban” leblokkolt személyeknek éppen az, hogy mindenkit oktatni akarnak, mert mindent mindenkinél jobban tudnak. A valóságban azonban engedetlen, magukba zárkózott, nem alakítható személyekről van szó, akik képtelenek a tanulásra, a továbbhaladásra.

4. ...elkötelezi magát a Renddel szemben

Sok olyan hívő katolikus van, aki Szűz Máriát tiszteli, sőt, Szent Teréz, Keresztes Szent János, vagy más rendi szentünk „szakértőjének” is mondható, de nincs hivatása a Kármelbe, még akkor sem, ha szemlélődő ember, esetleg remete, olyan személy, aki naponta hosszú órákat szentel az imának és szentjeink tanulmányozásának. Mi az, ami ezeket az embereket megkülönbözteti azoktól, akiknek az a hivatása, hogy Világban Élő Kármelitákként kövessék közelebből Krisztust?

Nem a lelkiség, sem a tanulmányok, vagy Szűz Mária tisztelete. Egyszerűen az, hogy a Világban Élő Kármelita arra érez ösztönzést, hogy a Rendnek és az Egyháznak szentelje magát. Ez a fajta elkötelezettség, amely az Ígéretekben nyilvánul meg, – azon kívül, hogy az illető személy életének egyik meghatározó eseménye – egyházi, ill. rendi cselekmény, esemény. Ezért van az, hogy – az ígérettevővel együtt – az Egyháznak és a Rendnek is nyilatkoznia kell akkor, amikor elfogadják és jóváhagyják az illető jelölt elköteleződését, illetve az, hogy az Egyház és a Rend határozzák meg az ígéret tartalmának feltételeit, keretét, ennek megélési módját. Lehet, hogy valaki szeretné magát elkötelezni például a napi elmélkedésben, zsolozsma imádkozásában. Az Egyház a Renden keresztül határozza meg az adott elkötelezettség megértéséhez és megéléséhez szükséges alapvető és általános irányvonalakat.

A VÉK-tag a Kármelhez tartozik, de a Kármel nem tartozik a VÉK-taghoz³. Ezzel azt akarom mondani, hogy a Rendhez való tartozása által egy olyan új önazonossághoz jut, amely a keresztségben kapott önazonosságára⁴ épül, és ami számára fontos vonatkozási ponttá lesz. Amint az Egyház vonatkozási pont a megkeresztelt számára, úgy a világi kármelitának a Kármel lesz a vonatkozási pont. Minél inkább katolikus lesz valaki, annál inkább felfedezi az Egyház katolikus voltát. Minél kármelitábbá lesz valaki, annál inkább felismeri a Kármel katolicitását. Valóban, aki a VÉK-ben a Kármelnek szenteli magát, idővel rájön arra, hogy a Kármel katolikus önazonosságának lényeges elemévé vált.

Az Ígéretetek által válik valaki a Kármelita Világi Rend tagjává. Ezért az ígéretetekre való felkészülés nagyon fontos, úgy a kezdő, mint az állandó képzés ideje alatt.

A Rend felé való elköteleződés egyik fontos szempontja, a helyi közösség iránti elköteleződés. Aki világban élő kármelita szeretne lenni, annak közösségépítőnek kell lennie, aki képes arra, hogy annak az adott közösség tagja legyen, amely egy közös célnak szenteli magát, hogy nyitott, érdeklődő magatartást tanúsítson a közösség tagjaival szemben, segítségükre legyen az imádságos élet keresésében és megélésében, és képes arra, hogy elfogadja a többiek segítségét. Ez azokra is érvényes, akik – különböző okoknál fogva – nem

³ A Kármel több, mint az, amit egy kármelita/ világban élő kármelita megérteni, megélni képes.

⁴ Mi a keresztségben kapott új önazonosságunk? Az pl., hogy Isten gyermekei lettünk, az Anyaszentegyház tagjai.

tudnak aktívan részt venni a közösségi életben. A közösség jövőjének építése érdekében ezt a szociális képességet tudatosan kell fejleszteni. Ez a képesség nem annyira az emberi természet függvénye. Sokan ugyan befeléforduló, csendes embertípusok, ennek ellenére aránylag jó társasági emberek, képesek arra, hogy közösséget alkossanak. Mások viszont kifeléfordulók, de képtelenek arra, hogy egy közösségbe beilleszkedjenek. E területen, ha tisztán akarunk látni a különböző személyek alkalmasságában, használjuk józan eszünket, és tegyük fel magunknak mindig a következő kérdést: *vajon miben fogja segíteni az illető a közösséget tíz év múlva?*

Az az eset is előfordul, amikor más egyházi mozgalmakhoz tartozó személyek jelentkeznek a VÉK-be, mint például neokatekumenek, fokolárások, karizmatikusok, a máriás papi mozgalomhoz tartozók. Ha ezekkel a mozgalmakkal való kapcsolat nem zavarja a Kármel iránti személyes elkötelezettségüket, és az illető személy nem vezet be a közösségbe olyan elemeket, amelyek ellentétesek a Világba Élő Kármeliták lelkiiségével, akkor általában nincsen semmi probléma. A problémák ott kezdődnek, amikor valaki elvonja a közösséget saját szándékától, sajátos lelkiéleti stílusától. Néha akadnak annyira összezavarodott személyek, akik eljönnek a Kármelbe, és a Medjugorie-i Szűzanyáról beszélnek, majd elmennek egy medjugoriei imatálalkozóra, és ott a terézi imáról beszélnek. A lényeg csak az, hogy ezekben az esetekben (ahhoz, hogy valaki világi kármelita lehessen) a Kármelita Világi Rendet kell választani, olyan formában, hogy – a többi mozgalmakhoz, csoportokhoz képest – ez legyen a legfontosabb.

5. ...hogyan keresse Isten arcát

A világban élő kármelita Egyház iránti elköteleződésének – amit a Kármelen keresztül valósít meg – van egy tartalma és egy célja. Ezeket fejezi ki leírásomnak utolsó két pontja. A világban élő kármelita hivatásának ötödik eleme tehát az, hogy *az Isten arcát keresi*. Ez az elem fejezi ki az ígéretek személyes tartalmát.

Ezt a lényeges elemet másként is megfogalmazhattam volna: *imádkozni, elmélkedni, lelkiéletet élni*. Azért nem ezek a szavakat választottam, mert az „Isten arcát keresni” egy szentírási kifejezés, amely nagyon jól megfogalmazza a szemlélődés természetét: egy rácsodálkozó tekintet Isten szavára és műveire, azért, hogy Őt jobban megismerjük, megszeressük, és Neki szolgáljunk. A szemlélődés a kármelita életében Istent állítja középpontba, felismerve azt, hogy Tőle származik minden, maga a szemlélődés ajándéka is, amelyet nem lehet megszerezni csupán egy kis gyakorlattal.

Az Isten arcának keresése a szemlélődésben a személyes megszentelődés egyik eszköze. A világban élő kármelita szeretné látni Istent, megismerni Őt, és tudja, hogy ebben az imádság, az elmélkedés, a szemlélődés igen fontos szerepet tölt be. Az ígéretek által egy új életformára kötelezi el magát, amelyben személyét és életmódját *Jézus Krisztus követése* jelöli meg.

A világban élő kármelita élete szemlélődő életté alakul. Az erények növekedésével, amelyek a lelki fejlődést kísérik, életstílusa fokozatosan változik. Lehetetlenség úgy megélni egy imától, elmélkedéstől és tanulmányoktól átszótt életet, hogy az ember ettől át ne alakuljon. Az új életstílus az élet többi részét is átjárja. A házasság, családi, munkahelyi elkötelezettségük gazdagítja házassági, családi, munkahelyi elkötelezettségüket is. Az egyedülálló – özvegyek vagy elváltak – számára az életszentségre való törekvés a kegyelem és erő forrásává válik ahhoz, hogy elkötelezetten, céltudatosan élhessék meg életüket. Az Isten arcának való keresésnek ez a közvetlen eredménye.

A Kármel lényege az imádság? Sokszor hallottam és olvastam már ezt a kijelentést. Soha nem vagyok azonban biztos benne, miként kellene rá válaszolnom. Nem azért, mintha nem tudnám, mi az imádság, vagy mert nem lennék meggyőződve arról, hogy az imádság igen fontos minden kármelita számára. Inkább azért, mert nem tudom, mit is ért alatta az, aki ezt mondja, vagy írja. Ha az imádságot úgy fogják fel, mint a személyes életszentség egyik elemét,

egy valódi lelkeség keresést, amely elismeri Isten felsőbbtségét, uralmát a világ felett és keresi az Ő akaratát, akkor igen, egyetértek ezzel az állítással. Ha azonban azt állítják, hogy egyszerűen az imaidőkhöz való hűséggel eleget teszek minden kármelita kötelességemnek, és semmi egyebet nem kell ez érdekében tennem, akkor nem, nem értek vele egyet.

A személyes életszentség nem ugyanaz, mint az életszentségre való személyes törekvés. Az Egyház megkeresztelt tagja számára az életszentség sohasem öncélú, önmagára összpontosító, hanem mindig egyházi jellegű. Az erények gyakorlata által szentelődök meg, ez pedig egy imádságos étellel átszótt Isten akaratának keresésének az eredménye. Ez a kármelita „titok”: nem az imádság tesz bennünket szentté. Az imádság a keresztény (kármelita) életszentség lényeges eleme, mert az Istennel való gyakori kapcsolatot teremti meg, ami által képesek vagyunk hűségesek maradni Hozzá. E kapcsolat által Istennek lehetősége van saját akaratát kinyilvánítani, és meg is valósítani bennem. Életem ilyen formában Isten jelenlétének és jóságának hirdetője lesz az egész világ számára. Az imádságban megvalósuló Isten-kapcsolat nélkül nem tudom Őt megismerni, és másokkal megismertetni.

Isten arcának kereséséhez az Ő tanítványává kell lennem, ami egy hihetetlen nagy adag (ön)fegyelmet feltételez⁵. Be kell ismernem, hogy mindig csak tanuló vagyok. Soha nem lesz belőlem mester, tanító, mindig meglepnek Istennek a tettei, amiket a világban véghezvisz. Isten mindig titok fog maradni. Örömmel fedezem fel létének nyomait – egyedülálló vagy családos, munkás vagy nyugdíjas – életem eseményeiben. Ezek a nyomok azonban csak az imádságban válnak láthatóvá, amikor a szívemmel szemlélem őket.

Az életszentségre való meghívás égető vágyként van jelen annak a szívében és eszében, aki elhivatottságot érez a Kármelita Világi Rendbe. A Világi Kármelitának el kell köteleződnie az életszentség keresésének irányban. Egyúttal az imádság is vonzza őt; az imádság azt az életteret jelenti számára amelyben megtalálja saját azonosságát.

Az imádság, az életszentségre való törekvés, az Úrral való találkozás a Világban Élő Kármelitát egyre jobban beépíti az Egyházba, és így, az Egyház aktív tagjaként, élete egyre egyházasabb jellegű lesz. Az imaélet, miközben növekszik, gyümölcsöket terem, úgy személyes életében (az erényekben való növekedés), mint egyházi, közösségi életében (apostolság).

6. ...az Egyház és az egész világ javára

Ez a hatodik elem jelenti az igazi újdonságát annak a szerepnek, amit a Világi Kármelita a Rendben és az Egyházban betölt. Ennek egyre jobb megértését a világi híveknek az Egyházban betöltött szerepéről szóló teológia fejlődése, ill. e teológiának a Rend életére való alkalmazása eredményezte.

Kezdve a II. Vatikáni Zsinatnak a *Világi hívek apostolságáról* szóló dokumentummal, amit a Világi hívekről (laikusokról) illetve a Megszentelt életről szóló szinodusok (1986 és 1996) elmélyítettek (a *Christifideles laici*, ill. *Vita Consecrata* című dokumentumokban), az Egyház folytonosan hangsúlyozta annak fontosságát, hogy a világi hívek jobban elköteleződjenek az Egyház és a világ szolgálatában. Szent Terézia Anyánk meg volt győződve arról, hogy az imádságot egyedül az erények növekedése teszi hitelessé, hogy egy igazi imaélet kötelező gyümölcse a jó tettek, jó művek születése.

Néha hallom egyes Világban Élő Kármelitáktól, hogy *a Világi Kármelita egyetlen apostolsága az imádság*. Az „egyetlen” szó az, ami hamissá teszi ezt a kijelentést. Ha imádságos és engedelmes lelkülettel olvassuk az Egyház dokumentumait, akkor rájövünk, hogy a világi hívő szerepe az Egyházban megváltozott. A Konstitúciók azt állapították meg, hogy minden Világban Élő Kármelitának szükséges, hogy valamilyen egyéni apostolsága legyen. A

⁵ Olaszul szójáték van a *disciplina* (fegyelem) és *discepolo* (tanítvány) között.

Cristifideles laici a közösségi apostolság fontosságát hangsúlyozza az egyházi társulások számára, márpedig a Kármelita Világi Rend egy ilyen egyházi társulat.

Sok Világi Kármelita, amikor a közösségi apostolságról hall beszélni, azt hiszi, hogy egy olyan fajta tevékenységre gondolok, amely a teljes közösséget érinti, és amely naponta sok időt vesz igényben. Egyáltalán nem ezt jelenti a „községi apostolság”. A *Cristifideles laici* 30. paragrafusa megállapítja a világi társulások egyháziasságának alapvető ismertetőjegyeit, felsorolva ezek gyümölcseit is. Az egyházi társulások apostolságának elsődleges gyümölcse a megújult vágy az imádságra, az elmélkedésre, a szemlélődésre és a szentségi életre. Ezek olyan gyümölcsök, amelyek nagyon is illenek a Kármel apostolságához. Hány embernek lenne igénye megismerni azt, amit egyházdoktoraink mondanak! Ha minden kármelita a Kármel üzenetének terjesztésére szentelné magát, mennyivel kevesebb személynek lenne annyira zavaros a lelki élete! Elég belépni egy nagy könyvesboltba, és megnézni, mennyi ostobaság sorakozik a polcokon a „misztika” címszó alatt.

Minden közösségnek közösségként is felelni kell a következő kérdésre: *mit tehetünk annak érdekében, hogy másokkal is megosszuk azt, amit a Kármelhez tartozásunk által kaptunk?* Mi, mint kármeliták, úgy tudunk segíteni ezen az összevisszaságon, ha egyszerűen mások tudomására hozzuk azt, amit tudunk. Ez nem egy lehetőség, hanem felelősség. Kármelitának lenni nem egy kiváltság, hanem egy felelősség, úgy egyénileg, mint közösségileg.

Ki tehát az, aki a Kármelita Világi Rendjéhez tartozik? Amint a legelején is említettem, nem az egyes elemek azok, amelyek segítenek megkülönböztetnünk azt a személyt, akinek van hivatása a Világi Rendbe attól, akinek nem ide szól a hivatása. A felsorolt elemeknek az összessége az, ami nekünk ebben segítségünkre lehet.